

vsenaokrog po senožetih ter videla nad sabo jasno nebo. Od tu pa nista imela več daleč. Bilo je še nekaj hoste, ki se je pa bolj in bolj redčila ter polagoma prehajala v pašnik. Tu se je pričevala hruševska gmajna; ko sta prispela na vrh klancev, se jima je pa nasmehnilo Hruševje. Tudi izletnika sta se nasmehnila in Tinč je rekel Tonci:

»Vidiš, si se bala, da ne pridèva, jaz sem pa vedel, da morava priti.«

Samo prikimala je Tonca. Bila je neizrečeno srečna, da sta prišla iz tistih strašnih temin zopet na sončno Hruševje. Nista marala skozi vas, ampak sta krenila po zavrutih, da bi ju ljudje ne srečavali. Sramovala sta se pred ljudmi, ker sta bila tako grdo razcapana. Komaj pa sta prestopila Ratajev vrt, ju je že zapazila teta Ratajka. Že od daleč je pričela viti roke, ko sta pa prišla bliže, se ju je prestrašila in zakričala: »Kakšna pa sta!«

Izletnika sta povesila glave in nista vedela kaj odgovoriti. Kaj naj rečeta? Taka sta pač, kakršna sta.

»Kod sta pa hodila, za božjo voljo?«

»Po gozdu.«

»So vaju mar volkovi napadli?«

»Volkovi — tudi volkove sva videla,« reče Tinč obotavljaje se.

»Križana gora! Saj sem rekla, da se vama je kaj pripetilo!«

Iz hleva pride stric Rataj — in tudi on zmajuje z glavo, ko ju uzre. Otroka sta pa bila malobesedna in nista mogla v kratkih besedah povedati tega, kar sta doživela, a tudi nista hotela. Le nekaj sta izvlekla stric in teta iz njiju, potem je pa prišla teta Tonco za roko, rekoč:

»Pojdi noter, pojdi, otrok moj, da te umijem in preoblečem.«

Milo se je storilo Tonci, kakor bi jo vodila mati za roko. Notri v hiši je s solzami v očeh priznala teti, kaj je doživela. Tudi teta se je jokala in jo pritiskala k sebi kakor lastnega otroka. Ko jo je umila, jo je spravila naravnost v posteljo. Stric je medtem zasliševal Tinča. A kdor bi to zasliševanje na skrivaj opazoval, bi moral videti, kako je stric Rataj z vedno večjim zanosom pogledoval fanta. Nazadnje ga je potrepljal po rami pa mu rekel: »No, le spravi se noter, si gotovo lačen.« Ni ga maral vpričo pohvaliti, dasi mu je dečkov pogum vidno ugajal, in sicer tako močno, da si je ponosen navihal brke ter s posebnim dopadenjem gledal za dečkom, ki je odhajal noter. Teta je že cvrla jajca in kuhala čaj. Razumela je, da je treba trudnima popotnikoma izredno postreči. (Konec prihodnjič.)

Winkler Venceslav

Rajanje

**Skokoma s hriba na polje hitimo,
jutranjo zarjo za roko lovimo.**

**Zarja z zvezdami po logih opleta,
kjer se dotakne, glej, cvet poleg cveta!**

**Zarja svoj plašč čez gorice razgrne,
zvezdo poslednjo na nebu utrne.**

**Zarja omahne, svetlo zagori,
tiho utone v bleščeč sončni sij.**

**Mi pa nad sonce brž prav po otročje
in ga zajamemo polno naročje.**